

EL LLENGUATGE

13.07.76

La mida justa

Es diccionaris de correspondències (castellà-català) solen indicar, com a equivalents del verb del castellà «medir» els verbs catalans amidar, mesurar, apamar, pesar, acanar, etc. En la llengua parlada es fa servir ben habitualment «medir», com un barbarisme més de tota la colla que s'hi han infiltrat, però tot seguit que hom té consciència d'aquesta condició, cuita a cercar-ne la forma correcta equivalent. De totes les que els diccionaris proposen, amidar sembla, efectivament, la més adequada, per raons de similitud i, sobretot, perquè sense especificar la unitat de mesurament fa referència a magnituds lineals. I una frase com Hem «medit» la llargada de la taula es transforma en Hem amidat la llargada de la taula que és, certament, una solució ben correcta.

Però aquestes equivalències són a vegades una mica traïdores. Perquè cal tenir en compte que el verb castellà «medir» es pot usar també en el sentit de «tenir tal o tal dimensió», sentit que no veiem que sigui reconegut al verb català amidar. Aleshores, no sembla pas que es pugui considerar correcta una frase com Aquesta taula «amida» dos metres de llarg, tal com hem vist escrit més d'un cop, i que és el resultat de donar un valor absolut a una equivalència parcial. El verb mesurar, que té un sentit molt ampli i general, podria resoldre la frase honorablement, però val la pena de no deixar de banda les solucions del llenguatge popular que, en aquests casos, sol recórrer als verbs tenir i fer: Aquesta taula té dotze pams de llarg. Quan fa aquesta paret? Aquesta paret fa més de quinze metres.

ALBERT JANE